

1 Sammanfattning och förslag

1.1 Utredningens inriktning – sammanfattning

Huvuduppgiften för denna utredning är enligt direktivens sammanfattning att göra en översyn över insatserna för dokumentation inom scenkonstens område samt bedöma behovet av särskilda mål för området. I syfte att öka samlingarnas tillgänglighet och vårdinsatsernas kvalitet skall utredaren bedöma om samordningsvinster kan åstadkommas mellan Dansmuseet och Sveriges Teatermuseum.

Annorlunda uttryckt innebär detta att utredningen i utgångsläget har att arbeta med två frågor, dels hur behovet av dokumentationsinsatser för scenkonsten skall värderas, dels bedöma hur det som idag görs inom Sveriges Teatermuseum och Dansmuseet skall betraktas i det sammanhanget.

Dessa utgångspunkter korresponderar mot utredningens tre första huvudavsnitt 2, 3 och 4, om behovet av dokumentation av scenkonsterna, om Stiftelsen Drottningholms Teatermuseum/Sveriges Teatermuseum och om Dansmuseet.

I *avsnittet 2, Scenkonstens dokumentation – behov och syften* analyseras och diskuteras arten av de dokumentationsinsatser som är aktuella, dels vilka intressen som står för efterfrågan på insatserna.

I det förra hänseendet kan konstateras att dokumentationsinsatserna bör vara orienterade mot dels *samtidsdokumentation och utredningar av aktuella frågor inom scenkonsterna*, dels *retrospektiv insamling* av historiska förhållanden kring scenkonsterna. I grunden handlar det om att bygga upp informationssamlingar, att bearbeta dem och göra dem tillgängliga. Det är karakteristiskt för informationen om scenkonsterna att den finns att hämta från olika typer av medier – arkivhandlingar, tryckta skrifter, föremål samt upptagningar av ljud och rörliga bilder för att nämna de huvudsakliga kategorierna. Detta innebär att den organisation som arbetar inom området bör ha karaktären av en ABM-verksamhet,

dvs. fungera tvärs över sektorsgränserna för arkivväsande, biblioteksväsande, museiverksamhet och även kulturmiljövård.

Beträffande efterfrågan urskiljer jag tre huvudintressenter som insatserna bör relatera till. Det gäller *den allmänhet som i första hand får antas vara intresserad av samlingsverksamhetens publika delar*, dvs. främst utställningar men också publikationer och skrifter som organisationen kan ge ut. Det gäller *utbildnings- och forskningsintressen inom scenkonsternas område*. Här finns både en humanistisk utbildning och forskning om scenkonsterna och de konstnärliga utbildningarna inom scenkonsterna. Det gäller slutligen *scenkonsternas branschintressen*, dvs. hur samlingsverksamheten kan bidra till scenkonsternas utveckling.

Resultatet av analysen i avsnittet har jag försökt att sammanfatta grafiskt i figur 1, som uttrycker en verksamhetsidé för en samlingsorganisation inom scenkonsternas område.

Avsnittet 3, Stiftelsen Drottningholms Teatermuseum och Sveriges Teatermuseum, innehåller en beskrivning och en analys stiftelsens två verksamhetsgrenar, dels Teatermuseum, dels föreställningarna på Drottningholms slottsteater. Det visade sig nämligen ganska snabbt under utredningsarbetet att dessa bägge verksamheter på flera plan är så inlätade i varandra att utredningen måste behandla dem bägge. Föreställningarna är den viktigaste formen för att lyfta fram den scenhistoriska sevärdhet av högsta rangen som teatern utgör. Även på det praktiska och inte minst ekonomiska planet är de bägge verksamheterna nära förbundna.

Utredningen innehåller en förhållandevis ingående beskrivning av hur stiftelsens verksamheter vuxit fram, innehållet i verksamheterna samt av orsakssammanhangen bakom de betydande svårigheter som nu tynger dem. En bakgrund till utredningen är således att stiftelsen inför regeringen aktualiserat organisationsförändringar med innebörden att museiverksamheten avskiljs från stiftelsens ansvar med hänvisning till de ekonomiska trångmålen.¹ Stiftelsens revisorer har i en PM till bokslutet för 2005 framhållit att "den av stiftelsen gjorda anpassningen av verksamheterna till de ekonomiska ramarna nu har resulterat i att stiftelsen till viss del inte kan fullfölja uppdraget enligt stadgarna". Analysen visar nu att Teatermuseum under många år drivits under i princip oförändrade villkor. Utvecklingsmöjligheterna har med andra ord varit begränsade. Försvärande omständigheter för stiftelsens ledning är de

¹ PM till Statsrådet och chefen för Kulturdepartementet 2004-06-23 samt 2005-02-21.

två verksamhetsgrenarnas olika karaktär; omständigheter som delvis förklarar varför man inte förmått driva museets utveckling. Samlingarna har därför inte kunnat tas om hand på ett invändningsfritt sätt. Under 2000-talet har stiftelsen sedan tvingats till, i förhållande till verksamhetens omfattning, stora nedskärningar. Museets personal har mer än halverats och museet har därför, som stiftelsen framhåller i årsredovisningen för 2005², därför idag svårt att klara sina uppgifter som hela landets teatermuseum.

De ekonomiska svårigheterna är bl.a. hänförliga till föreställningsverksamheten. Kostnaderna för denna har ökat kraftigt, bl.a. som en följd av en höjd ambitionsnivå för uppsättningarna. Höga pensionsavgifter har drabbat föreställningsverksamheten särskilt. Samtidigt har stiftelsen tappat huvuddelen av sina sponsoringtäkter, vilket är den största enskilda ekonomiska faktorn bakom problemen. Stiftelsen har mött svårigheterna genom att skära ned antalet föreställningar utan att ompröva ambitionsnivån eller den egna kansliorganisationen bakom föreställningarna. Kostnaderna per föreställning har fortsatt att öka. Museiverksamheten har fått bära vissa av dessa kostnader, vilket bidragit till museets akuta svårigheter. Museet har flyttat till lokaler som får anses vara både för dyra och för stora.

Avsnittet 4, Dansmuseet, innehåller den motsvarande beskrivningen och analysen av Dansmuseet. Huvudman för det museet är Stiftelsen Dansmuseifonden. Här är förhållandena inte lika komplexa eller svårutredda och det avsnittet har därför kunnat hållas kortare. Museet har sedan det 1999 flyttade till nya lokaler vid Gustaf Adolfs torg i Stockholm satsat mycket på att utveckla en attraktiv utställningsverksamhet. Här har museet vidgat sitt ursprungliga ämne och lanseras numera som ett museum för teater, dans och foto. Den satsningen har resulterat i publika framgångar, men resurserna har inte räckt till att prioritera även samlingsverksamheten. Museet saknar också ett tydligt uppdrag i den delen. Danskonsten har emellertid fått en kulturpolitisk prioritering under senare år som inneburit en mycket positiv utveckling för denna. Det är viktigt att den utvecklingen kan motsvaras av insatser för samlingar och dokumentation.

Iakttagelserna från avsnitten 2, 3 och 4 ligger till grund för utredningens huvudförslag och rekommendationer som presente-

² Årsredovisningen 2005, sammanfattningen s.3.

ras i avsnitten 5 och 6 om samlingsorganisationen, museerna och föreställningsverksamheten på Drottningholmsteatern.

Avsnittet 5, Förslag om samlingsverksamheten och museerna, innehåller slutsatsen att det knappast är tänkbart att staten skall bekosta kulturpolitiska insatser för scenkonsternas samlingar vid sidan av den verksamhet man redan betalar inom stiftelsernas museer. Samtidigt är det uppenbart att museernas verksamhet behöver rekonstrueras respektive vidgas för att de skall kunna täcka in hela alla de uppgifter som hör till samlingsområdet. I utredningen dras här slutsatsen att en utvecklad samverkan mellan museerna knappast kan tänkas skapa utrymme för någon radikalt annorlunda verksamhet än dagens och att inte heller ett samgående mellan museerna kan antas skapa de erforderliga förutsättningarna. En mycket stor del av iakttagelserna om museernas svårigheter tycks således gå att föra tillbaka på den enkla omständigheten att det handlar om organisationer som är för små i relation till omfattningen av de uppdrag som de helst borde utföra.

Därför finner därför att om en fungerande samlingsorganisation av den art som skisserats i avsnittet 2 skall kunna komma tillstånd, utan ett stort krav på nya resurser, så måste det ske genom att Teater- och Dansmuseerna i stället knyts till någon annan befintlig verksamhet med närbesläktade uppgifter. Här diskuteras tämligen utförligt sambanden med Svenska Filminstitutets samlingsverksamhet inom filmområdet. Utredningens slutsats är emellertid att uppgiften att ansvara för scenkonsternas samlingar med fördel kan knytas till Statens musiksamlingar och att de två scenmuseerna bör knytas till den myndigheten.

Musiksamlingarnas ansvarsområde är i långa stycken en del av scenkonsterna och verksamheterna har därför ett nära innehållsligt samband. Musiksamlingarna är också en av de ganska få kulturmyndigheter som arbetar med samlingar över hela ABM-fältet, precis som man bör göra inom scenområdet.

I utredningen föreslås därför att Musiksamlingarna får ett utvidgat uppdrag. Namnet ändras till Statens scen- och musiksamlingar. Jag bedömer att ett sådant uppdrag har goda förutsättningar att befrukta och utveckla också Musiksamlingarnas verksamhet.

Att lägga förslag om föreställningarna på Drottningholm ingår inte i utredningens uppdrag. Jag tar dock upp frågan om föreställningarnas framtid i *avsnittet 6, Rekommendationer om föreställningarna och teaterbyggnaden på Drottningholm.* Två förslag har här tidigare presenterats, dels en fortsatt verksamhet som i

många stycken bygger på den nuvarande inriktningen, dels att ansvaret för föreställningarna överläts på Kungl. Operan. Från de utgångspunkter som utredningen har att beakta finns det starka skäl att plädера för att stiftelsen kvarstår som föreställningarnas huvudman. Den är en garant för föreställningarnas särskilda profil. Med tanke på de senaste årens utveckling kan det dock finnas skäl att ompröva verksamhetens former. Utredningen rekommenderar därför att stiftelsen och Operan prövar möjligheten till ett nytt och fördjupat samarbete där Operans resurser, administrativa och konstnärliga, kan utnyttjas för att åter bredda utbudet på teatern.

Statens fastighetsverk bör ha ett odelat ansvar för Drottningholmsteaterns förvaltning och underhåll.

Scen- och Musiksamlingarna bör ha ansvaret för utställningar och visningar i Drottningholmsmiljön.

En konsekvens av förslagen i avsnitt 6 är att stiftelserna bör ansöka om permutation för att möjliggöra sammanslagningen med Musiksamlingarna. I *avsnitt 7, Stiftelsefrågor*, görs en genomgång av stiftelselagen samt förutsättningarna och villkoren för permutation.

I utredningens uppdrag ingår att lägga förslag om två särskilda samlingar inom scenområdet, dels Marionettmuseets samlingar, dels om Arkivet för Folklig Dans. Dessa behandlas i *avsnittet 8, Vissa andra samlingar*. Utredningen konstaterar att bägge samlingarna är värdefulla, var och en i sin art, och att de om huvudmännen så önskar bör tas om hand av Scen- och musiksamlingarna.

De tre följande utredningsavsnitten, 9, 10 och 11, tar upp olika aspekter på den föreslagna nya organisationen – innehållet i verksamheten vid Scen- och musiksamlingarna, de praktiska aspekterna på scenmuseernas samgående med Musiksamlingarna samt målen för scensamlingarna.

I *avsnittet 9, Verksamheten vid Scen- och musiksamlingarna*, behandlar förutsättningarna för organisationen att kunna arbeta professionellt inom hela ABM-området. För den analysen utnyttjas de utredningar om arkiv, bibliotek respektive ljud och bild som presenterats under senare år. Slutsatsen kan dras att en full professionalitet som täcker hela ABM-fältet förutsätter en större organisation som kan ha en tillräcklig kompetens och tillräckliga resurser för att svara mot de krav som finns inom vart och ett av områdena. Det tycks emellertid också finnas ett utrymme för att utveckla ABM-samverkan mellan de centrala myndigheterna. De studerade utredningarna har alla en tydlig tendens att, trots att de

betonar värdet av samverkan över mediegränserna, ändå söka sina problemlösningar inom respektive sektors gränser. Därför kan en organisation som likt Scen- och musiksamlingarna arbetar över dess gränser, kunna ge viktiga bidrag till ABM-samarbetets konkretion.

I avsnittet berörs också frågor om föremålsinsamling och föremålsdepositioner, om utredningar och samtidsdokumentation, om verksamhetens ansvar för scenkonsterna i hela landet samt internationella frågor.

Avsnitt 10. Organisation, bemanning, lokaler, ekonomi, innehåller som rubriken anger en analys av de praktiska förutsättningarna för etableringen av Scen- och musiksamlingarna. Behovet av resurser för ledning och administration av scenverksamheten kan tillgodoses inom ramen för de resurser som Musiksamlingarna förfogar över. Utredningen gör dock iakttagelsen att Musiksamlingarna har en riskabelt knapp driftsbudget. Den skulle behöva en viss förstärkning. Organisatoriskt förordas en långtgående integration mellan de bägge verksamhetsområdena.

Scenverksamheten behöver för de uppgifter som identifierats en bemanning om ca 20 befattningar. Ifråga om lokaler förordas utredningen att utställningar om scenområdet lokaliseras till Dansmuseets nuvarande lokaler varifrån bibliotek och arkiv flyttas. Teatermuseums lokaler i Gäddviken, Nacka, är inte lämpliga för sitt ändamål och nya lokaler för arkiv och bibliotek bör därför sökas. Utredningen skisserar också ett ambitionsalternativ med en utbyggd utställningsverksamhet kring scenområdet, utöver den som ryms i kvarteret Vinstocken. Föremålssamlingarna bör huvudsakligen förvaras i Svensk Museitjänsts magasin i Munkhättan, Tumba.

Inbegripet resurser för drift och övriga utgifter kan den sammanlagda kostnaden för organisationen beräknas till 22,5 miljoner kr. Relativt Teater- och Dansmuseernas nuvarande intäkter innebär detta ett reformbehov om 3,5 miljoner kr. Utredningen kan dra slutsatsen att utväxlingen av en sådan ytterligare resursinsats uppenbarligen blir avsevärd i förhållande till vad som redan satsat i befintliga statsbidrag. Ambitionsalternativet kostar därutöver ytterligare fem miljoner kr.

Även ett organisationsalternativ utan resurstillskott beräknas. Också ett sådant ger ett bättre utbyte av de medel som nu sätts in i museerna. Men ett sådant alternativ ger dock Scen- och

musiksamlingarna små möjligheter att kunna agera dynamiskt inom sitt ansvarsområde.

Förslagen i *avsnitt 11, Mål för scensamlingarna*, bygger på de tidigare analyserna om verksamhetens inriktning, behov och syften som redovisats främst i avsnitten 2 och 9. Sammanlagt sex mål föreslås för samlingarnas inriktning, uppbyggnad och vård, för kunskapsuppbyggnad och för förmedling.

Utredningen avslutas, *avsnitt 12, Kring kulturområdets organisationsutveckling*, med en diskussion om den påfallande organisatoriska stabilitet som kännetecknar det statliga kulturområdet. Kulturpolitiska reformer under 200 år har alla avsatt myndigheter och andra associationer som speglar de prioriteringar som gjorts vid olika tidpunkter. En mycket stor mängd av dessa finns fortfarande kvar. Sannolikt skulle det vara till fördel för kulturverksamheterna om staten mera aktivt drev förändringsprocesser inom organisationsområdet. Det finns således mycket som talar för att kulturverksamheterna hämmas i sin utveckling genom att alltför ofta och allt för länge tvingas ligga kvar i organisationslösningar som borde ha övergivits. Så tycks vara fallet med museerna inom scenområdet. Utredningen har försökt att visa vilka vinster som står att göra genom en förhållandevis måttlig omorganisation inom det området.

Utredningsarbetet har i hög grad bedrivits genom intervjuer och samtal med personer med kunskaper om och ansvar för de olika frågor som berörts av utredningsarbetet. De kontaktytor som behöver täckas in för att utföra arbetet på rätt sätt är påfallande många. Totalt har jag genomfört 39 enskilda intervjuer (redovisade i bilaga 2) för utredningen. Jag har också sammanträtt med styrelserna för de närmast berörda organisationerna. Trots detta borde ytterligare röster ha fått komma till tals. Här har dock utredningstiden satt gränserna.

Utredningens förslag utgör ett försök att så långt möjligt väga samman alla de synpunkter, tankar och idéer som den tagit emot. Alla önskemål kan inte tillgodoses men jag har så långt möjligt försökt ta hänsyn till de omständigheter som redovisats och försökt att väga samman dem till ett förslag som kan säkerställa scenkonsternas dokumentation för framtiden.

Scenkonsterna har skapat många klenoder, några av dem tillhör världsarvet som Drottningholmsteatern. Andra är viktiga för mindre kretsar. Samlingsverksamheten bör syfta till att bevara det som är värdefullt – över tiden.

1.2 Utredningsförslagen i punktform

I utredningen inleds varje huvudavsnitt med en ruta där avsnittets viktigaste slutsatser, bedömningar och förslag har sammanfattats. Därutöver finns följdförslag, idéer och synpunkter av lägre dignitet under respektive avsnitt som är av större intresse för den som är specialintresserad av de frågor som behandlas.

I det följande redovisas de huvudsakliga slutsatserna, bedömningarna och förslagen i en löpande följd.

Avsnitt 2, Scenkonstens dokumentation – behov och syften

- Scenkonst har kommit att bli den sammanfattande benämningen för de konstarter som har sin grund i det sceniska framträdandet och mötet med publiken. Den "sceniska händelsen" definierar begreppet scenkonst, mer än den institutionaliserade scenen – teatern, konserthuset eller operascenen.
- Scenkonsterna bygger på många element – pjäsmanuskript, koreografier, scenografier, musikalier, skådespelarprestationer etc. som vart och ett kan vara av intresse för bevarande och insamling. Vid insatser för dokumentation och uppbyggnaden av samlingar kring scenkonsterna bör strävan efter att se till helheten i de sceniska konstverken vara vägledande.
- En samlingsverksamhet kring scenkonsterna bör vara inriktad på dokumentation av scenkonsternas aktuella utveckling, på retrospektiv insamling om dess historia samt på utredningar och forskning. Den bör omfatta handlingar, tryckta skrifter, upptagningar av ljud och rörliga bilder samt föremål och byggnadsdokumentation.
- Organisationen för scensamlingar bör vara inriktad på att tillgodose allmänhetens publika behov, utbildnings- och forskningsintressen samt scenkonsternas branschbehov.

Det finns behov av en sådan organisation.

Avsnitt 3, Stiftelsen Drottningholms Teatermuseum – Sveriges Teatermuseum

- Sveriges Teatermuseum bör skiljas från Stiftelsen Drottningholms Teatermuseums (DTM:s) huvudmannaskap.

- Museet har inte haft möjlighet att utvecklas som man kunnat önska under de senare decennierna. Museet kan idag inte ensamt fylla rollen av ett nationellt teatermuseum.
- Föreställningsverksamheten på Drottningholmsteatern har efterhand under 2000-talet kommit att få allt större ekonomiska problem, främst beroende på att sponsorerna försvunnit men också beroende på kostnader som följt av nya pensionsregler. Antalet föreställningar har skurits ned kraftigt men ambitionsnivån för uppsättningarna har behållits eller ökat. Därmed har också kostnaderna per föreställning ökat kraftigt. Museets verksamhet har påverkats av föreställningarnas problem.

Avsnitt 4, Dansmuseet

- Dansmuseet har kunnat utveckla en attraktiv utställningsverksamhet sedan museet fick nya lokaler vid Gustaf Adolfs torg i Stockholm. Resurserna räcker dock inte till för också utveckla museets samlingar och bygga upp kunskaperna omkring dem. Museets har anpassat sina ambitioner inom samlingsområdet till dessa omständigheter.
- Med nya och förbättrade betingelser skulle dock Dansmuseet kunna utveckla mer aktiva insatser för scenkonsternas dokumentation och samlingar.

Avsnitt 5, Organisationsförslag om museerna

- Sveriges teatermuseum och Dansmuseet är var och en alltför små organisationer för att kunna verka på en nationell ansvarsnivå för scenkonsternas samlingar. De kan inte var för sig hysa den kompetensbredd som krävs för att täcka ABM-områdets olika uppgiftsområden
- En samordning eller en samverkan mellan museerna torde inte kunna påverka dessa förhållanden i nämnvärd grad.
- Museernas verksamhet bör i stället förs samman med en annan besläktad organisation så att den kan få både större beredd och styrka.

- Scenkonsternas samlingsverksamhet bör främjades ske i nära samverkan med Svenska Filminstitutets filmkulturella verksamhet.
- Jag förordar att Teater- och Dansmuseerna inordnas i Statens musiksamlingar. Den myndigheten bör därmed få ett vidgat uppdrag. Dess namn bör ändras till Statens scen- och musiksamlingar.

Avsnitt 6, Rekommendationer om föreställningsverksamheten på Drottningholm

- Föreställningsverksamheten på Drottningholmsteatern är så nära förbunden med teatern som kulturhistorisk sevärdhet och som en del av museiverksamheten för scenkonsterna. Detta motiverar att utredningen redovisar sina iakttagelser om föreställningarna i form av rekommendationer för den framtida verksamheten.
- Det är angeläget att stiftelsen Drottningholms teatermuseum kan kvarstå som huvudman för föreställningarna.
- Med tanke på de senaste årens utveckling kan det finnas skäl att ompröva verksamhetens former. Utredningen rekommenderar att stiftelsen och Operan prövar möjligheten till ett nytt och fördjupat samarbete där Operans konstnärliga och administrativa resurser, kan utnyttjas för att öka utbudet av föreställningar på teatern men också för andra aktiviteter i Drottningholmsmiljön.
- Statens fastighetsverk bör ha ett odelat ansvar för förvaltningen och underhållet av teaterbyggnaden på Drottningholm.
- Scen- och musiksamlingarna bör ha ansvaret för visningar av teatern och för utställningar i Drottningholmsmiljön. Ett nära samarbete med Operan är angeläget.

Avsnitt 7, Stiftelsefrågor

- Stiftelsen Drottningholms teatermuseum har inte gjort något förvaltningsåtagande för slottsteaterns byggnad av det slag som enligt stiftelselagen krävs för att byggnaden skall räknas som en del av stiftelsens förmögenhet.

- Stiftelsen Drottningholms teatermuseum bör ansöka hos Kammarkollegium om permutation av sina stadgar då den inte längre kan fullgöra sitt ändamål. Stadgarna bör därför ändras så att stiftelsen fortsättningsvis endast har till ändamål att driva föreställningsverksamheten. Om Kammarkollegium beslutar om permutationen bör stiftelsen överläta sina samlingar till staten.
- Rolf de Marés danshistoriska samling ägs av staten genom Kungl. Operan men förvaltas av stiftelsen Dansmuseifonden enligt ett avtal. Staten kan överläta förvaltningen på Statens Musiksamlingar. Utredningens rekommendation är emellertid att Stiftelsen Dansmuseifonden ansöker om permutation med avseende på stiftelsens egen förvaltning. Den kan ansöka om att samlingarna i stället ges en anknuten förvaltning genom Statens musiksamlingar.

Avsnitt 8, Vissa andra samlingar

- Den föreslagna myndigheten Scen- och musiksamlingarna bör för statens räkning ta ansvar för dels Marionettmuseets samling, dels för Arkivet för Folklig Dans.

Avsnitt 9, Verksamheten vid Scen- och musiksamlingarna

- Den föreslagna myndigheten Scen- och musiksamlingarna bör genom sitt uppdrag att verka över ABM-områdets gränser kunna få en vitaliserande inverkan på den samverkan som i övrigt nu drivs inom detta område liksom den kan ge impulser till de centrala kulturarvsmyndigheternas samverkan.
- Myndigheten bör ha förmåga att utföra utredningar kring aktuella frågor inom scenkonsternas område samt kunna bedriva egen forskning.
- Organisationen bör utveckla formerna för insamling tillsammans med scenkonsternas institutioner. Dess verksamhet bör gälla scenkonsterna i hela landet. Stor vikt bör läggas vid samspel med regionala aktörer.
- Internationella frågor bör tillmätas stor betydelse.

Avsnitt 10, Organisation, bemanning, lokaler och resurser

- Utredningens förslag att samordna samlingsverksamheten för scenkonsterna med Statens musiksamlingar innebär att behovet av resurser för *ledningsorganisation* och administrativt stöd för scenverksamheten kan tillgodoses inom ramen för Musiksamlingarnas resurser. Scen- och musikverksamheterna bör i långa stycken kunna *integreras organisatoriskt*. I stället kan resurser avsättas för verksamhetens fackkompetenser.
- Scensamlingarnas *utställningar* bör koncentreras till Dansmuseets lokaler i kv Vinstocken. Dessa bör inte längre inrymma magasin, arkiv eller bibliotek. Scensamlingarnas *föremålssamlingar* bör huvudsakligen förläggas till Svensk Museitjänst i Munkhättan, Tumba.
- Scensamlingarnas *arkiv och bibliotek* för få nya lokaler som ger verksamheten anknytning till användarna.
- Ett *bemanningsbehov* om ca 20 befattningar beräknas.
- Totalt beräknas scenverksamheten därmed kosta 22,5 miljoner kr, vilket innebär ett reformbehov av 3,5 miljoner kr för att verksamheten skall kunna drivas med full professionalitet och trovärdighet.
- I utredningen redovisas därutöver ett alternativ med en höjd ambitionsnivå i fråga om museiutställningar för scenkonsten. Detta alternativ kostar ytterligare ca fem miljoner kr.

Avsnitt 11, Mål för Scensamlingarna

Som mål för Scensamlingarna föreslås.

Om samlingarnas inriktning, uppbyggnad och vård

- Scensamlingarna skall genom dokumentation av scenkonsterna i samtiden, genom utredningar och genom retrospektiv insamling om äldre förhållanden bygga upp samlingar om scenkonsterna.
- Samlingarna skall byggas upp på ett sätt som fyller höga krav på allsidighet, som är representativa för scenkonsternas skilda genrer, dess historia och utveckling, som belyser förhållandena i hela landet och som sätter svensk scenkonst i relation till den internationella utvecklingen.

- Samlingarna skall inriktas på uppbyggnad av arkiv, på boksamlingar, upptagningar av ljud och rörlig bild samt på insamling av föremål och uppgifter om scenkonstens byggnader. Uppdraget skall ske i samverkan med bl.a. kulturområdets centrala myndigheter för arkiv, bibliotek och museer.
- De samlingar som anförtrotts myndigheten skall värdas väl och tas om hand så att den information de innehåller inte går förlorad.

Om kunskapsuppbyggnad

- Scensamlingarna skall bygga upp kunskaper om scenkonsterna och ha förmåga att bedriva kvalificerad forskning om dem. Scensamlingarna skall stödja forskning och kunskapsuppbyggnad som bedrivs av andra om scenkonsterna.

Om förmedling

- Scensamlingarna skall förmedla innehållet i samlingarna till alla som vill ta del av det. Särskild vikt skall läggas vid
 - a) att bl.a. genom utställningar öka intresset för och kunskaperna om scenkonsterna hos medborgarna,
 - b) att bidra till scenkonsternas utveckling genom att stödja dem med bl.a. utredningar, forskning och dokumentationsinsatser samt
 - c) att tillhandahålla samlingarna som källor och som underlag för undervisning och forskning om och genom scenkonsterna.

Avsnitt 12, Avslutning – om kulturområdets organisationsutveckling

Utredningen avslutas med en diskussion om kulturpolitikens organisationsutveckling med ett försök att sätta in de verksamheter som analyserats i ett något större sammanhang. Diskussionens slutsats är att kulturverksamheterna generellt sett skulle gynnas av att huvudmannen starkare drev organisatoriska förändringsprocesser. Många problem inom området kan hänföras till att föråldrade organisationsformer håller kvar och låser kulturverksamheterna i utvecklingsstadier som de egentligen borde ha lämnat.

